

LBRIS

We know
books

Ștefania Pavel

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

Prefață	· 5
Amprenta	· 9
A trăi în moarte	· 11
Bătrânețe	· 13
Calea de mijloc	· 14
Camera	· 16
Casă	· 18
Copacul	· 19
Delir	· 20
Drumurile	· 21
Echilibru	· 23
Fulminant	· 25
Furtuna	· 27
Gândurile	· 29
Gol	· 31
Imagine a viitorului	· 33
Imaginează-ți	· 36
Imobilizat	· 38
Invitație la viață	· 39
Înăuntru	· 41
Încetinește	· 43
Înlocuiri	· 45
Marea	· 47
Măsurătoare	· 48

Mormânt · 49
Nimicul · 51
Noctilucentă · 52
Nu le permite să... · 54
O sigură nesiguranță · 57
O ultimă scrisoare · 59
Ochii · 61
Orbire · 63
Ordinea respirațiilor · 64
Orice, dar nu eu · 66
Paradox · 67
Pierdut · 69
Prefă-te · 70
Prieteni imaginari · 72
Profeție · 74
Punte · 75
Răbdare · 76
Reper · 78
Și dacă... · 80
Singur · 83
Somn · 85
Spațiul gol · 86
Stinge lumina · 87
Viața · 88
Vina · 90

Amprenta

Îmi las amprenta pe întuneric
Pentru a mă asigura că,
Împreună cu el,
Va ajunge în siguranță la persoanele potrivite,
Care știu să îi aprecieze intensitatea,
Care, atunci când o vor simți,
Vor ști să o folosească
Mult mai bine decât mine
Și o vor lăsa doar acolo unde trebuie.
Nu le-o dăruiesc pe toată odată,
O fac treptat pentru a nu izbi cu plenitudinea sa
Și a nu deveni unul dintre acele cadouri
Pe care le urăști de la început,
Ci mai degrabă unul de care te bucuri inițial,
Dar pe care ajungi inevitabil să îl urăști pentru tot ce este
După ce îl descoperi,
Fiindcă te-a făcut să ieși din rutină,
Iar acum îți e greu să te reobișnuiești cu ea,
Să te reobișnuiești cu tine și cu neputința de a te odihni
În vreo scară de bloc,
Pentru că în pereții ei, precum în colțurile de stradă,
Se șoptesc prejudecăți și pot oricând să cadă peste tine.
Îmi las, succesiv,

Amprenta pe întuneric
Pentru a mă putea descotorosi de ea
Și a o uita pentru totdeauna lângă toate celelalte
părți din mine
Închise în neclaritatea densă a unei vieți
acoperite de mantaua
Mult prea grea pentru astenia nemuritoare.

A trăi în moarte

Pun stiloul pe hârtie
Și pe mine în cerneală.
Cu fiecare vers scris mă consum,
Mă transpun în imaginea propriei vieți,
Căci trebuie să mor eu, câte puțin,
Pentru ca viața să-mi poată trăi.
În fața mea obosită
Și sub degetele mele ce dansează pe hârtie
Se înfăptuiește o dezordine ordonată,
O viață cu versuri nepotrivite
Puse pe un ritm potrivit.
Se înfăptuiește o realitate pe care am cunoscut-o cu adevărat
Abia după ce am lăsat-o să se nască pe hârtie,
O realitate fără inhibiții și limite,
Fără sentimente pe care știu doar să le gândesc,
Fără gânduri pe care știu doar să le simt.
Pun stiloul pe hârtie
De fiecare dată când am nevoie să trăiesc
Și îl ridic atunci când mi-a ajuns viața
Și se apropie de limită.
Fac un pas înapoi
Sau cinci, sau șase...
Sau oricâți ar fi necesari

Pentru a mă desprinde din cuvinte
Și a putea vedea cum îmi arată de fapt realitatea
Scrisă de mine, cu mine.
Fac pași înapoi,
Iar atunci când văd toată realitatea și sunt mulțumită
Mă transpun în ea definitiv
Ca să pot trăi în propria-mi moarte.

Bătrânețe

Au îmbătrânit planetele,
Cuvintele, copacii.
A îmbătrânit sensul vieții
Ascultând aceeași bătaie melodică de vânt
Pe care o asculta și în bătrânețea trecută.
Au îmbătrânit copiii,
Desculți pe galaxii și cu inimile neatinse de timp.
Au îmbătrânit fotografiile cu noi tineri,
Oamenii zâmbind în ele și soarele acaparat acum de pete.
Au îmbătrânit casele, jurnalele,
Visele și visurile.
Au îmbătrânit melodiile și altele nu s-au mai născut.
A îmbătrânit iubirea,
Au îmbătrânit și muzele artiștilor treji în miez de noapte.
A îmbătrânit adevărul și a mai rămas doar minciuna din el,
A îmbătrânit sfârșitul
Și acum e început.
Au îmbătrânit planetele, stelele,
Cuvintele, copacii,
Oceanele și sensul vieții,
Au îmbătrânit toate de-atâta tinerețe.

Calea de mijloc

Dorm nopțile cu tine
Încolăcite-n îmbrățișarea ta inegală
În care grija se distribuie neuniform.
Dorm adânc, ca și cum tu ești somniferul lor preferat
Și nu se pot trezi
Cât timp te simt în apropierea lor,
Cât timp respiri lângă ele.
Dorm pe viața ta și nu pare să le deranjeze,
De parcă disconfortul ei
E singurul lucru pe care îl cunosc.

Dacă ai înceta să exiști
Și, în schimb, ai începe să trăiești,
Ființa ta ar îngreuna prea mult aerul,
Făcându-l aproape imposibil de respirat
Pentru oricine altcineva
În afara de tine,
Iar asta ar trezi prematur nopțile,
Amenințându-le întunericul somnoros,
Așa că te mulțumești doar cu existența
Fără a te opune în vreun fel
Acestei căi de mijloc aflate între viață și moarte
Pe care nu te grăbești să o părăsești,

Așa că le mai permiți nopților să doarmă, încă puțin,
Încolăcite-n îmbrățișare ta inegală,
Gândindu-te că, până la urmă, încă nu e azi,
Deci de ce să te grăbești?

Camera

Suntem blocați în camera fără pereți,
Tu și eu, dar nu știm care este iluzia,
Dacă ești tu,
Dacă sunt eu,
Dacă viața însăși sau dacă tot.
Știm numai că acea cameră
Este cel mai adevărat lucru
Dintre toate cele pe care le-am cunoscut vreodată,
Chiar și dintre noi,
Simpli oameni ce s-au nimerit a fi singuri în același loc,
Unul în compania celuilalt.

Acea cameră care ne îngrădește
Și ne limitează la a ne lovi
Numai de granițele ei atât de bine cunoscute,
Fără să aibă însă pereți
Pe care să putem lipi pentru o zi
Poze din trecut
Care să ne protejeze de prezent, de viitor,
Și să ne asigure îmbrățișarea strânsă,
Atât cât să ne dea siguranța necesară pentru a muri,
Dar în același timp slabă,
Atât cât să ne lase să îi alunecăm ușor din brațe

Și să ne pierdem în neant
Atunci când și viața va fi pregătită să renunțe la noi,
Nu numai noi la ea;
Acea cameră este cel mai adevărat și material lucru,
Singurul pe care nu îl pot pune la îndoială.
În rest, totul numai niște himere presărate peste certitudinea
Că suntem blocați într-o cameră fără pereți,
Eu și tu, moartea,
Nimic mai mult decât simple și singure iluzii
Care așteaptă aceeași îmbrățișare.

Casă

O casă solitară îmi stă în cale,
Nepotrivită în peisajul ce îi e alături,
Dar care parcă dispare cu totul
Odată ce conștientizezi existența ei.
Din exterior exprimă neutralitate,
Nu trădează nici culoarea pereților
Nici existența vreunei dovezi de umanitate,
Iar pe suprafața ei nu se încumetă să stea la odihnă
Nici măcar o crăpătură oricât de mică
Prin care să îți poți da seama
Ce i se află înăuntru,
Dacă e vorba de ordine, de ospitalitate
Sau de stoicism, de tăceri impuse și venin.
Din cauza acestei case solitare
Nu pot vedea răspunsuri scrise în lume,
Din cauza ei am întrebări
Și din cauza acestei case știu cât doare
Și cât de grea e călătoria care te face
Să numești acasă
Casă.
Această casă nu face nimic altceva
Decât să-mi stea în cale
Și nu înseamnă nimic mai mult
Decât pereți imposibil de dărâmat.